ఈ వారం కథ

గానుగ

కొబ్బరాకుల మధ్య నుంచి తెరలుతెరలుగా నీలాకాశపు ఛాయలు జాలువారి కున్హాణి రెప్పల చివర కాటుకతో మమేకమవుతున్నాయి. వాలిన రెప్పల మాటున గూడుకట్టుకున్న దిగులు ఆమె ముఖం మీద నీలినీడల్ని పరచింది.

"ఎందుకలా, కట్రాటలా నిలబడతావు, కాస్త పక్కకి తొలగు" పెరట్లో అరటిచెట్టు గద్దించింది. అయినా కున్హాణి కదలకుండా అలా నింపునే వుంది. చీకటి రేఖలు ఇంటిలోకి నెమ్మదిగా వాలుతున్నాయి. "వాకిట్లో అతని అలికిడే లేదు" కున్హాణికి ఆశ్చర్యంగా వుంది. అతను ఇంట్లో వున్నాడా, లేడా అన్నంతగా ఆమె సందేహపడింది.

వణియన్ ముఖంలో ఇదివరకటి ఉత్సాహం లేదు. అతను చాలా అసహనంగా వుంటున్నాడు. బీడీ వెంట బీడీ కాలుస్తున్నాడే కానీ కాసేపు స్థిమితంగా వున్నట్టు కనిపించడం లేదు. కున్హాణి మనసులో ఏమూలో సన్నగా వేదన ప్రారంభమైంది. వణియన్, ఆమె ముందే స్తబ్ధంగా కూచుని బీడీలు కాలుస్తున్నాడు. అతను ఎదురుగా వున్నా ఆమె అతనికోసం వెదకుతోంది. ఆమె పక్కనే ఉన్నా ఆమె వునికికి అతను చాలా సేపటి వరకు గుర్తించనేలేదు.

"ఏమైనా చెప్పాలనుకుంటున్నావా?" కున్హాణి ప్రశ్నకు తలెత్తి చూశాడు వణియన్. ఏమీ విననట్టే వుండిపోయాడు. అతను మరో బీడీ వెలిగించబోతుండగా ఆమె వారించింది. "కున్హాణీ, బతుక్కు అర్థం లేకుండా పోతోంది కదూ!" కున్హాణి భర్తవైపు దెబ్బతిన్నట్టుగా చూసింది. "అహ, అలా నాకేం అనిపించడం లేదు"

"లేదు, నీకలా అనిపించి తీరాలే, చూడు పనీపాటా లేకుండా మూల పడున్న గానుగ, మన బతుక్కి అర్థం వుంటుందంటావా?"

తాటాకు గుడిసె పక్కనే పీనుగలా పడి వుంది గానుగ. ఇప్పుడే అమ్మా, బాబూ చచ్చిన అనాథ శిశువులా వుంది గానుగ. కొబ్బరి చిప్పల్ని కరకరలాడిస్తూ, డబడబా శబ్దం చేస్తూ, క్షణం తీరిక లేకుండా తిరిగిన గానుగ అది. ఇప్పుడా చప్పుళ్ళూ, సంబరాలు ఏవీ లేవు. గానుగతోబాటే బతుక్కూడా మూగబోయింది. గానుగెద్దు మెళ్ళో మువ్వల్ని గణగణలాడిస్తూ తిరుగుతూంటే నట్టింట్లో లక్ష్మీదేవి నాట్యం చేస్తున్నట్టే వుండేది. ఏమైందో ఏమో ఒకరోజు హఠాత్తుగా గానుగెద్దు జబ్బుచేసి చచ్చిపోయింది. దాంతో గానుగ మూలబడింది. గానుగాడందే డొక్కాడని వణియన్, కున్హాణిలకు గడ్డురోజులు దాపురించాయి.

"హబ్బ, చాలు... ఇక దీన్ని నమ్ముకుంటే నట్టేట్లో మునగాల్సిందే, నేను ఏ క్వారీ పనికో వెళ్ళడం మంచిది" వణియన్ బీడీని కసిగా గిరాటేశాడు. చిన్నిచిన్ని నిప్పురవ్వల్ని చిమ్ముకుంటూ బీడీ దుమ్ములో పడిపోయింది. కున్హాణి అలసిన కళ్ళతో భర్త వంక జాలిగా చూసింది. "ఎందుకలా అనుకుంటావు?" ఆమె గొంతు అప్రయత్నంగా వణికింది. "...చూడు, నాకు దేవుడు చెబుతూనే వున్నాడు. నువ్వు బెంబేలు పడకు, భగవంతుడు మనల్ని చల్లగా చూస్తాడు"

"ఆహా, అలాగని దేవుడు చెప్పాడా. కలగని వుంటావ్"

"కలకాదు, నిజంగానే..."

"సరేలే, ఎవరికి తెలుసు"

కున్హాణిలో సన్నటి ప్రకంపనాలు మొదలయ్యాయి. కాలం ఎలా గడిచిపోయింది. తొండాచన్ పండుగను ఎంత వుల్లాసంగా చేసుకున్నారు. ఆ కత్తుల మెరువులు, ఆ అందెల సవ్వళ్ళూ అంతా ఒక జ్ఞాపకంలా మిగిలిపోయాయి. ఆమె గొంతుకేదో అడ్డంపడ్డట్టయింది. ఆ తొండాచనుడికి తన భర్తమీద కోపం రాలేదు కదా! "మనం సుఖంగా వుండడం ఆ తొండాచనుడికి ఒప్పలేదేమో" అతని నోటిని మూసివేసి "అలాగనకు" అంది ఆమె భయంగా. వణియన్ వాలకం చూసి కున్హాణి చాలా కంగారుపడింది. ఎలా వుండేవాడు. ఎల్లాగైపోయాడు. భర్తమీద జాలో, భయమో తెలియదుగానీ ఆమెకు అతనిపై ఒక్కసారిగా ప్రేమ పొంగుకొచ్చింది. ఆమె ఉక్కిరిబిక్కిరయింది. ఇంతలో వాకిట్లో చప్పుడైంది. అరటిచెట్టు పక్కన ఉక్కరన్ నాయర్ నిలబడి వున్నాడు. ఉక్కరన్ నాయకర్ ఊరికంతా మోతుబరి. "ఎయ్ వణియా" పక్క నములుతూ, ఉక్కరన్ నాయర్ గాండ్రించాడు. వణియన్ వెన్నులో వణుకు పుట్టింది. "ఏవిరా, నేను పంపించిన కొబ్బరి చిప్పలు" ఉక్కరన్ ఉగ్రరూపం చూసి వణియన్ జడుసుకున్నాడు. "నేనేం నీ అత్తకు నజరానాగా పంపించాననుకున్నావా, నూనె ఆడించి పెట్టరా అని చెప్పి ఎన్నాళ్ళయింది" ఉక్కరన్ నాయర్ గదమాయించాడు. వణియన్ ధైర్యాన్నంతా కూడదీసుకుని "అయ్యా, మేం గానుగ తిప్పడం లేదండీ..." అన్నాడు. ఉక్కరన్ నాయర్ భృకుటి ముడిపడింది. ఒక్కడుగు ముందుకేసి "రేయ్ వణియా, గానుగాడ్డం నీ కులవృత్తి. దాన్ని మానేసే హక్కు నీకెక్కడిది? నువ్వు గానుగ తిప్పవలసిందే" హుకుం జారీ చేసినట్టు చెప్పాడు ఉక్కరన్ నాయర్. వణియన్ విస్తుబోయాడు. "అయ్యా... గానుగెద్దు చచ్చిపోయింది.."

"ఆ.. అయితే ఏవిటట? నీ పెళ్ళాం వుందిగా... దుక్కిటెద్దు లాంటి నీ పెళ్ళాన్ని పెట్టుకుని ఎద్దు చచ్చిందని అంగలారుస్తావేంట్రా పీనుగా. నీ పెళ్ళాం

> ఆమెలో తనకే తెలియని మార్పేదో వస్తోంది. తాను మనిషినే కానట్టు, ఒక జంతువైపోయినట్టు అనిపిస్తోంది. సంజె వేళ కాగానే గానుగను మెడపై పెట్టుకుని దాన్ని లాగుతూ పరిగెత్తడం ఆమెకు రివాజై పోయింది. అలా కొన్ని రోజులు గడిచాక... ఒక రోజు కున్హాణి గానుగను లాగలేకపోయింది. వెంటనే ఆమె వెనుక ఛర్నాకోలా పాములా బుసకొట్టింది.

మెడకు గానుగ తగిలించి తిప్పు"

కున్హాణి స్థాణువైంది. ఆమె తేరుకునేలోపే ఉక్కరన్‌నాయర్ కున్హాణిని బరబరా గానుగ దగ్గరకు ఈడ్చుకెళ్ళి, ఆమె మెడకు పలుపు తగిలించాడు. ఛర్నాకోలును వణియన్ చేతికి అందించాడు. వణియన్ దిమ్మెరపోయి చూస్తున్నాడు. "ఆ, కానీ, గానుగ తిప్పు" ఉక్కరన్ నాయర్ రాక్షసానందంతో వికటాట్టహాసం చేస్తున్నాడు. గానుగలో కొబ్బరి చిప్పలు మళ్ళీ కరకరలాడాయి. కొత్తగా ప్రాణం వొచ్చినట్టు గానుగ కదిలింది. ఛర్నాకోలు గాలిలోకి లేచింది. కున్హాణి గానుగ చుట్టూ పరుగులు తీసింది. ఉక్కరన్ నాయర్ వికటాట్టహాసం చేస్తూనే వున్నాడు. బాగా వినోదించాక ఉక్కరన్ నాయర్ వెళ్ళిపోయాడు. అతనటు వెళ్ళగానే వణియన్ ఛర్నాకోలును కిందపడేసి భార్యను ఆప్యాయంగా కౌగలించుకుని ఆమె తల నిమిరాడు. "బాధపడ్డావా?"

"లేదు"

"బాధ పెట్టాను కదూ!"

"అబ్బే.. అహ.. లే..."

"ఇంకొంచెం గానుగ తిప్పతావా?"

"ఓ..."

కాళ్ళూ చేతులూ లాగేస్తున్నాయి. అయినా కున్హాణి గానుగను మోస్తూ, పరుగెడుతూనే వుంది. ఆమె లోపలి మూగవేదన వణియన్‌కు వినిపించడం లేదు.

"భగవంతుడా..!"

కొబ్బరి చిప్పలు బస్తాలు బస్తాలుగా వచ్చిపడుతున్నాయి. ఇల్లూ, వాకిలి అంతా చిప్పలమయమైపోయింది. "సరే మనం రాత్రిళ్ళు గానుగ తిప్పదాం. నువ్వు ఇలా కష్టపడడం ఎవళ్ళయినా చూస్తే బావుండదు"

"అదేం లేదు, నాకేం శ్రమా లేదు"

"అలా కాదు మనం రాత్రుళ్ళు గానుగ తిప్పదాం" వణియన్ తేల్చి చెప్పేశాడు.

ఆమెలో తనకే తెలియని మార్పేదో వస్తోంది. తాను మనిషినే కానట్టు, ఒక జంతువైపోయినట్టు అనిపిస్తోంది. సంజెవేళ కాగానే గానుగను మెడపై పెట్టుకుని దాన్ని లాగుతూ పరుగెట్టడటం ఆమెకు రివాజైపోయింది. చుక్కలు తనను ఎగతాళి చేస్తున్నట్టుగా వుండేది. అలా కొన్నిరోజులు గడిచాక... ఒకరోజు కున్హాణి గానుగను ఇక లాగలేకపోయింది. వెంటనే ఆమె వెనుక ఛర్నాకోలు పాములా బుసకొట్టింది. దెబ్బ మీద పడుతుందేమోనని అమె వెనక్కి తిరిగి చూసేలోగానే దెబ్బ పడనే పడింది. అతను అసహనంగా అరుస్తున్నాడు. అమె బెంబేలు పడిపోయింది. కాళ్ళలో సత్తువ లేకపోయినా పరుగుతీసింది. ఆమె వెనక్కి తిరిగి చూడలేదు. అతను బీడీ కాలుస్తున్నాడు. వేగం తగ్గినప్పుడల్లా ఆమె వెనుక ఛర్నాకోలు నాట్యం చేస్తున్నది.

ఒకరోజు రాత్రి కున్హాణి గానుగ కింద కూలబడిపోయింది. అతను నాలుగైదు దెబ్బలు వేసినా ఆమె లేవలేకపోయింది. అతను ఆమెను రెండు చేతులపై ఇంట్లోకి తీసుకెళ్ళాడు. ఆ తరువాత ఆమె మళ్ళీ గానుగ దగ్గర చేరలేకపోయింది. అతను ఆమెకోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు.

"నీ పని నువ్వు మరచిపోయావా?" అతను అసహనంగా అరిచాడు.

"నావల్ల కాదు"

"అయితే అసలు ప్రయత్నించవా?"

"ఊహూ... నావల్ల కాదు"

"చూడు దొరగారి కూతురికి పెళ్ళి. పెళ్ళినాటికి మనం నూనె ఇవ్వాలి. ఆలస్యమైతే మనల్ని క్షమించరు"

ఆమె బదులు చెప్పలేదు. అతను తల పంకించాడు. ఆ తరువాతి రోజు అతను కనిపించలేదు. రాత్రికి కూడా అతను తిరిగి రాలేదు. ఆమెకు తొండానుడు కలలో కనిపించాడు. "చూడు, నీ ధర్మాన్ని నువ్వు నిర్వర్తించు. ఈ ఇల్లూ, వాకిలి అంతా కొబ్బరి చిప్పలు, నూనెతో నిండిపోవాలి. నూనె వాగులు కట్టి ప్రవహించాలి. నువ్వు మరి దేని గురించీ ఆలోచించకూడదు..." కున్హాణి నిద్రలోకి జారుకుంది. ఆమె కలల నిండా నూనె వాగులే. పొద్దుటే లేచి కున్హాణి భర్త కోసం ఆతృతగా ఎదురు చూడసాగింది. సాయంత్రమైంది. అతనొచ్చాడు. ఒక్కడేకాదు. పక్కన ఎవరో అమ్మాయి వుంది. నూనెలా నిగనిగలాడుతోంది. ఆమె కుడికాలు ముందు మోపి ఇంటిలోకి వచ్చింది. కున్హాణిలో సందేహాలు పడగలు విప్పాయి, వణియన్ నిర్లక్ష్యంగా చూస్తున్నాడు. "నేను ఆమెను పెళ్ళి చేసుకున్నాను. ఇంకొక పెళ్ళాం అవసరమనిపించింది. తొండాచనుడే నాకీ ఆలోచన చెప్పాడు. "కున్హాణి గుండె బరువెక్కింది. నిట్టూర్పులో ఆమె ఓదార్పును వెదుక్కుంటోంది. కొత్త పెళ్ళికూతురు కున్హాణి భుజంపై తల వాల్చి నెమ్మదిగా రోదించసాగింది. కున్హాణి తేరుకుని "భయపడకు, ఏడవకు" అంటూ ఆమెను ఓదార్చింది. "ఇలా రావడం తప్ప కదా" కొత్త పెళ్ళికూతురు బెరుకుగా ప్రశ్నించింది. "కాదు, నీ తప్ప కాదు" కున్హాణి ఆమెకు నిర్లిప్తంగా జవాబిచ్చింది. ఆకాశం కున్హాణి ముందు కొత్తగా రేకువిప్పకుంది. చుక్కలు, చెట్లు, మేఘాలు అంతా జిడ్డోడుతూ కనిపించాయి. ఆకాశం కింద నిర్వ్యాపారంగా నిలుచుంది. "ఇప్పటికీ నువ్వెందుకు కదలకుండా నిలుచుంటావు" చెట్లు ప్రశ్నించాయి. ఆమె మనసులో "ఇది నీ ఆకాశం, నీ చుక్కలు, నీ చెట్లు, నీ తొండాచనుడు..." ఎవరో సన్నగా గొణిగినట్టుగా వినిపించింది.

చల్లని గాలి, రాత్రితో చేతులు కలిపింది. గదిలో అతను, ఆమె. గదికివతల మైదానంలో ఒంటరి చెట్టులా తను? తానెవరు? ఆమె వెనుక అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది. వణియన్ చేతిలో ఛర్నాకోలు, వెనుక కొత్త పెళ్ళికూతురు...

అతను గానుగ దగ్గరకి నడిచాడు. ఆమె అతనిని అనుసరించింది. కున్హాణి చూస్తూ వుండగానే గానుగ కొత్త పెళ్ళికూతురు మెడమీద కూర్చుంది. ఛర్నాకోలు గాలిలోకి లేచింది. కొత్త పెళ్ళికూతురు బెదిరింది. ఛర్నాకోలు బుస విన్నప్పుడల్లా కొత్త పెళ్ళికూతురు వేగంగా పరిగెడుతోంది. గానుగ శరవేగంతో మళ్ళీ తిరుగుతోంది...!!

మలయాళ మూలం:

బాలకృష్ణన్ మాంగాడ్

ఆంగ్లానువాదం: రేణుకా విశ్వనాథన్

తెలుగు అనువాదం: పసుపులేటి గీత